

PĂRINTELE NICOLAE
STEINHARDT
(+30 MARTIE 1989)

DESPRE VERBUL „A SE DESCURCA”

Mă refer la din ce în ce mai folositul și mai răspânditul verb „a se descurca”, unul dintre cele mai abjecte și mai odioase din lexicul românesc. A-i spune cuiva: „descurcă-te” înseamnă a lansa o invitație la mită, șperț, minciună, lingușire, fățarnicie, furt. „Descurcă-te” înseamnă, de fapt, fă ce știi, orice-ar fi, numai să iasă treaba ori să existe aparența că a ieșit. „Descurcă-te” este expresia verbală, activă și nocivă a supremei

șmecherii... Mărturisesc că este un subiect care mă obsedează. Simt șmecheria cum târcolește în jurul nostru, asemenea unui duh rău și cum vrea să ne prindă în lațul ei pe care-l cred ireversibil. Noi, pe vremea noastră, aveam un verb, poate la prima vedere analog cu „a se descurca”: verbul „a răzbate.” Numai că „a răzbate” avea cu totul altă conotație și ducea la cu totul alte valori. Răzbătător era omul care, prin muncă și capacitatea sa, înfrunta și înfrângea greutățile vieții, izbutind să le străbată până la o împlinire a sa.

Sursa: N. Steinhartd, Ioan Pinte, *Primejdia mărturisirii*, Editura Polirom, 2009.

PROGRAMUL LITURGIC

- **Luni-Miercuri:** 6-8 aprilie / 18:00 – Denie
- **Joi:** 9 aprilie / 08:00 – Sfânta Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare / 18:00 – Denia celor 12 Evanghelii
- **Vineri:** 10 aprilie / 09:00 – Ceasurile – Scoaterea Sfântului Epitaf / 18:00 – Denia Prohodului Domnului
- **Sâmbătă:** 11 aprilie / 08:00 – Sfânta Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare / 23:00 – Slujba Învierii
- **Duminică:** 12 aprilie / 12:00 – Vecernia Învierii – A Doua Înviere

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

Cel care va răbda până în sfârșit, acela se va mântui.
(Matei 10, 22)

♦ Nr. 114 / 5 aprilie 2015 ♦

PĂRINTELE EFREM SIMONOPETRITUL

DIMENSIUNEA PRACTICĂ A
EVANGHELIEI

Iubiți frați, Tradiția Ortodoxă este
întâlnirea noastră personală cu

Hristos în Duhul Sfânt. Această tradiție este trăită, în plinătatea ei, numai în Biserică. Așadar, pentru a trăi din plin tradiția ortodoxă, care este însăși prezența și mărturisirea Sfântului Duh, trebuie să participăm activ la Sfintele Taine ale Bisericii. Iubiți frați, Biserica Ortodoxă are încredințarea că reprezintă Biserica cea «una, sfântă, sobornicească și apostolească», pe care o mărturisim în Simbolul de credință. Această convingere fundamentală, această certitudine neclintită că trăim adevărata credință, cea drept-mărturisitoare, reprezintă călăuza și dreptarul ortodocșilor în relațiile lor cu ceilalți creștini, care, din păcate, au fragmentat Biserica, făcându-se astfel eretici, schismatici

și împrăștiind sămânța neghinei în ogorul Bisericii. Adevărul Ortodoxiei este unul, unitar și unificator, având caracter sobornicesc și diacronic. Ortodoxia nu este o simplă denotațiune creștină, ci însuși Adevărul întrupat al Bisericii, adevărul Trupului lui Hristos, pe care Dumnezeu l-a oferit omului. Este darul dumnezeieștii Iconomii, care îi responsabilizează pe credincioși, pentru a păstra pacea și unitatea dintre ei. Firea Bisericii constă tocmai în unitatea credincioșilor ei. Trebuie să înțelegem foarte bine un lucru, iubiți frați: Dumnezeu ne-a oferit adevărul de credință, față de care cu toții avem o responsabilitate uriașă. Biserica, ca Trup al lui Hristos, nu poate fi percepută fără unitate, ci este însuflețită de duhul unității, al iubirii, al împăcării și al iertării. Adevărata Ortodoxie nu se războiește cu nimeni și nici nu naște fanatici. Să luăm aminte la mesajul și poziția Ortodoxiei, care, întru toate, păstrează predaniile Sfinților Părinți, așa cum decretează Sinodul IV Ecumenic: «urmând Sfinților Părinți». Cel care urmează cuiva nu și stabilește singur calea pe care merge, ci urmează calea Bisericii, care are obligația sfântă de a păstra unitatea de credință și împărtășirea Sfântului Duh.

Criteriul și prototipul nostru sunt Sfinții Părinți. Călăuziți fiind de viața și învățătura acestora, de ethosul și cugetările lor, datori suntem să cunoaștem mai bine Ortodoxia și să trăim adevărul ei sobornicesc și ecumenic. Acest lucru ne învață Sfinții Părinți și dascălii ecumenici, la aceasta ne îndeamnă întregul sobor al sfinților și mucenicilor Bisericii. Să luăm aminte ce ne învață marele învățător, Ilie Miniatul: «Creștinule, dacă credința ta va fi sfântă și adevărată, la fel va fi și viața ta. Dacă, însă, viața ta nu va fi bună și sfântă, nu nutri speranța deșartă că te vei mântui. Trebuie să trăiești conform credinței tale și să mulțumești neconținut lui Dumnezeu pentru trei lucruri: în primul rând pentru că ești creștin, și nu necredincios, în al doilea rând pentru că ești creștin-ortodox, și nu eretic, iar, în ultimă instanță, pentru că ești creștin-ortodox nu doar în ceea ce privește credința, ci întreaga ta viață. Numai astfel poți să tragi nădejde că te vei mântui și că vei moșteni Împărăția Cerurilor». Încheind, aș vrea să ridic un semn de întrebare. Din punct de vedere practic, pentru fiecare dintre noi, *Orthodoxía* (dreapta credință, dreapta mărire) înseamnă *orthopraxía* (dreapta făptuire). Cu alte cuvinte, cel care are dreapta

credință, cu siguranță că are și dreapta făptuire. Din faptele noastre se vede dacă avem credință adevărată, dacă facem voia lui Dumnezeu, dacă aplicăm legea sfântă a lui Dumnezeu, adică Evanghelia. Numai cel care împlinește voia lui Dumnezeu poate fi numit creștin-ortodox adevărat. Numai cel care își îndeplinește scopul pentru care a fost creat, care nu este altul decât sfințirea, poate fi numit mădular adevărat al Bisericii. Desigur, pentru a ajunge acolo, trebuie să ne purificăm sufletele. Așa cum spune sfântul Serafim de Sarov, «scopul vieții omului este dobândirea Sfântului Duh. Atunci când omul, cu ajutorul lui Dumnezeu, devine locaș al Sfântului Duh, înseamnă că sufletul său a fost deja curățit de patimi, iar Duhul lui Dumnezeu se sălășluiește și rămâne într-însul». Cum e posibil acest lucru? Prin nevoință, prin osârduire, printr-un efort perpetuu și neîncetat. Iar când spun nevoință, nu mă refer la o simplă asceză formală, ci la acea luptă adevărată și înrâncenată de a ne corecta pe noi înșine. Spunea Gheronda Efrem că cel mai mare dușman al omului nu este diavolul, ci sinele propriu. Într-adevăr, așa este, cel mai mare dușman al nostru sunt patimile care au prins rădăcini în sufletul nostru și care ne tulbură neîncetat viața. Ne

țin acolo, legați și sufocați în propriile păcate și nu ne permit să vedem fața lui Dumnezeu. Tocmai în aceasta constă osârduirea și nevoința de care am pomenit anterior: să încerc să mă înving pe mine însumi, să-mi înving propriile patimi.

Așa cum ne povățuiesc Sfinții Părinți, în această luptă înrâncenată împotriva propriilor patimi, trebuie să folosim drept arme Sfintele Taine ale Bisericii. Mai ales acum, în perioada Postului Mare, putem extrage o sumedenie de resurse și puteri duhovnicești din izvorul nesecat al preafrumoasei imnografii a Bisericii, resurse care ne pot ajuta în lupta noastră crâncenă împotriva patimilor, a păcatului și împotriva omului vechi din noi.

Înalt Preasfinția voastră, rugați-vă pentru noi, păcătoșii, ca, păstrând adevărul de credință, adică adevărul ortodox, să ne ostenim neîncetat pentru a trăi conform poruncilor evanghelice, în care se ascunde tainic voia lui Dumnezeu, astfel încât, cu harul Domnului, să ajungem la capătul drumului vieții acesteia, unde ne așteaptă bucuria cea nesfârșită a Împărăției Cerurilor. Amin.

Sursa: www.pemptousia.ro

